

DIUMENGE 21 DURANT L'ANY B

1. UN ITINERARI, EN COMPANYIA DE L'EVANGELISTA JOAN

Després de la multiplicació dels pans (diumenge 17), començarem el 18 i continuarem al 19 i 20 diumenges, la lectura del discurs del pa de vida. Jesús ha conclòs el discurs a la sinagoga de Cafarnaum amb aquestes paraules: *A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. 58 Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.*

Ara trobam Jesús confrontat a les “.murmuracions” de molts dels seus deixebles que, trobaven les seves paraules intolerables, dures i deixen d'anar amb ell . Jesús girant-se als Dotze el interroga: *Vosaltres també em voleu deixar?».*

2... VERS LA CONFESSIÓ DE FE EN JESÚS, EL SANT DE DÉU:

- Unes lectures que ens posen al davant d'una elecció fonamental:

Escolliu a qui voleu servir, deia en l'antigor Josuè davant de l'assemblea de totes les tribus reunides a Siquem, al moment decidí d'instal·lar-se a la Terra Promesa. I tot el poble, cridat a passar de la servitud al servei, havia respost: *«Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà per tot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»* (Primera lectura).

Vosaltres també em voleu deixar?», llança Jesús dirigint-se als Dotz de la l'hora decisiva de la crisi galilea, quan la multitud s'ha distanciat d'ell i que molts dels seus deixebles, trobant les seves paraules difícils, intolerables dei. I deixen d'anar amb ell. I és el moment en que Pere, en nom de tots, respon: *Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»* (Evangeli).

Cridats a dir-se una i una altra vegada el doble “sí” fundador del seu amor, els esposos cristians són el “sagrament” de l'amor nupcial de Crist i de l'Església: *.)» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església, diu Pau* (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

Aprofundir aquest text

L'assemblea de Siquem representa, en la memòria d'Israel, una volta decisiva i com un nou començament. Hi són convocats, al moment de la instal·lació a la Terra Promesa, no solament les tribus que han viscut la sortida d'Egipte i la travessa del desert, sinó aquelles que van quedar allí. Totes elles juntes, fundaran i celebraran la unitat retrobada, després d'haver estat arrabassats de la servitud d'Egipte per una adhseió comuna a un sol i únic Déu.

Pres en la seva totalitat el relat d'aquest esdeveniment presenta la mateixa estructura que les nostres assemblees dominicals:

- La CONVOCACIÓ per Josuè de l'assemblea de *totes les tribus d'Israel*, convidades a presentar-se davant de Déu.
- Una LITÚRGIA DE LA PARAULA que agafa la forma d'un diàleg d'Aliança:
Primer, el memorial de les meravelles de Déu en favor del seu poble (versets 2 a 13 omesos pel leccionari), des de la crida d'Abraham i els Patriarques fins al moment present en que els fills d'Israel, després d'haver estat arrencats de la servitud d'Egipte i guiats a través del desert, són a punt de instal·lar-se a la Terra Promesa.
- Després la crida instant, llançada a totes les tribus, a donar una resposta clara i lliure "avui": *Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu a quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu.* Pel que fa a Josuè, afirma rotundament que ell i la seva família han elegit "servir" el Senyor" (el verb servir es repeteix 5 vegades en aquests pocs versets).

Finalment la resposta del poble: *Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà per tot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»*

Un RITE D'ALIANÇA , En aquell dia Josuè va concloure una Aliança pel poble (verset 25 omès pel leccionari). *Aquell dia, a Siquem, Josuè va comprometre el poble en una aliança amb el Senyor..... Després va prendre una gran pedra i la plantà sota l'alzina del santuari del Senyor. 27 Llavors digué a tot el poble:-Aquesta pedra ens servirà de testimoni: ha sentit tot el que el Senyor ens ha dit. Us farà de testimoni, perquè mai no mentiu al vostre Déu.*

L'ENVIAMENT del poble: Després, **28** *Josuè va acomiadar el poble, i cadascú se'n tornà a la seva heretat.*(que tampoc ha agafat el leccionari).

EL SALM 33

El salm 33 que ja ha nodrit la nostra pregària els diumenges precedents, avui encara ens ensenya a respondre a la paraula d'Aliança posant la nostra fe en el *Senyor que mira els justos, i escolta els seus crits....* amb els ulls posats en Jesús a la creu.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Avui conclou la nostra lectura de la carta als Efesis amb un text ben conegut de Pau. L'apòstol hi passa constantment d'un pla a un altre: del pla de l'amor humà a l'amor de Crist per la seva Església, i recíprocament, del pla de l'amor de Crist per la seva Església a l'amor de l'home i de la dona en la parella humana.

Ens hem d'estranyar que la seva reflexió estigui marcada per la condició de la dona en la societat del seu temps: *sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos.*

Tota instrucció moral , explica E. Cothenet, comporta un joc delicat entre principis i dades socials i culturals (...). és el paper del discerniment espiritual (Rom 12, 2; Ef 5, 10) de descobrir en cada època com viure el dinamisme de l'amor cristià com a crida a la generositat i a l'oblit d'un mateix per la felicitat de l'altre. Aquest text ens obre no menys horitzons infinits sobre l'amor de Crist per la seva Església i sobre el sentit del matrimoni cristià.

Per a fer pressentir als seus lectors a força i la intimitat del lligam que uneix Crist a la seva Església, Pau ha agafat una imatge tradicional a l'Antic Testament per celebrar l'Aliança de Déu i del seu poble: la de l'amor que uneix, en la parella humana, l'home i la dona.

Al mateix temps, a la llum de la nova aliança, l'Apòstol renova en profunditat el sentit del matrimoni: *És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector es fixarà en la seva preparació, a fi de ressaltar-ho, en la seva proclamació:

-l'adreça habitual: *Germans*

-les referències constants a l'amor de Crist per la seva Església com a font i model de l'amor de l'home i de la dona en el matrimoni:

+ *sotmeteu-vos els uns als altres per **reverència a Crist.***

*Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, **igual que el Crist** és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos....*

Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

*I vosaltres, marits, estimau les vostres esposes, **tal com el Crist estima l'Església.***

*L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa, és com si s'estimàs ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimàs el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu Cos. Per dir-ho amb paraules de l'Escriptura: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola **carn.**»*

- Finalment la seva conclusió: *És un misteri molt gran:*
- *ho dic de Crist i de l'Església.*

APROFUNDIR L'EVANGELI

En l'abandonament general, la pregunta radical de Jesús...

A Cafarnaum, el “discurs sobre el Pa de vida” s’acaba amb una crisi oberta. Després del “Jueus”, els primers que se n’han anat, després són, *molts dels qui l’havien seguit fins aleshores l’abandonaren*; les seves murmurations i recriminacions s’assemblen a les dels fills d’Israel durant la travessa del desert: *Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d’entendre’l?»*.

Però en tost de tranquil·litzar els seus oients, Jesús els fa qüestionar. Després d’haver anunciat la seva mort com a font de vida, ara evoca la seva pujada al Pare d’on ha vingut: *«Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l’home puja on era abans?»*

Aquesta vegada, és massa! L’evangelista continua: *Després d’aquell moment, molts dels qui l’havien seguit fins aleshores l’abandonaren i ja no anaven més amb ell.*

- I és aleshores, en l’abandonament quasi general, que Jesús es dirigeix als **Dotze**-nucli d’un nou poble- que el quart Evangeli anomena així per primera vegada. *Vosaltres també em voleu deixar?»*els diu, portant-los, com ho farà a la regió de Cesarea de Felip, a una elecció radical: partir, o quedar-se amb ell i seguir-lo en la seva Pasqua.

... i la professió de fe de Simó Pere:

Simó Pere, en nom dels “Dotze” (parla en primera persona del plural), declara la seva adhesió a Jesús: *«Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»*

+ *¿a qui aniríem?*, comença. L’evangelista posa aquí, als llavis de Pere, el mateix verb “anar” que a emprat més amunt per a designar l’abandonen de “molts dels seus seguidors”. Per oposició a aquests darrers, “els dotze” es comprometen de forma clara.

+ Després hi ha la confessió de fe positiva, d’on ha desaparegut tota vacil·lació; professió de fe que no és adhesió a unes veritats abstractes, sinó a la persona de Jesús: *Tu ets... tu ets*. Comenta X. Léon- Dufour: *Pere fa ressò al que Jesús acaba de revelar: les seves paraules són “vida eterna”. Implícitament, és tot el contingut del discurs, que els deixebles creuen inadmissible, que Pere accepta sense reserva. Certament, al nivell del relat evangèlic, el sentit ple de les paraules de Jesús se li escapa, però la seva confiança s’arrisca en l’essencial: el missatge de Jesús és portador de vida eterna (Lecture de l’Evangile selon Jean, tom II, p. 188).*

I la seva confessió, Pere l’expressa donant a Jesús un títol inèdit: *sou el Sant de Déu*, és adir aquell que com a propi alguna cosa de la santedat mateixa de Déu.

Què s’ha d’entendre per “Sant de Déu?”, es pregunta X. Léon. Dufour. L’apel·lació rare, és difícil d’interpretar. Pere no agafa caps dels termes amb els que Jesús s’ha designat en el discurs (Fill, Pa de vida, enviat de Déu, Fill de l’home), ni tampoc cap dels títols tradicionals corresponents a l’espera jueva... És remarcable que Pere tradueixi aquí a la

seva manera qui per ell és Jesús. Es faria ressò del Salm 16, l'únic text on es troba, en la traducció del Setanta, l'expressió el vostre Sant? (Cf Act 2, 27) Aquest salm canta la profunda intimitat entre Déu i l'orant; Pere, entén aquí la de Jesús amb Déu? (10, 6; 17-19). El nom "Sant de Déu" sobrepassa de molt la de "Fill de Déu", però s'uneix a la de "Fill de Déu" confessada per Simó Pere a Mat 16, 16. (o.c. p. 189).

En la crisi actual amb que s'enfronta l'Església, els cristians d'avui es troben al davant de la mateixa pregunta fonamental posada per Jesús als seus deixebles: la de la seva identitat personal, la de la seva missió i la de la missió de l'Església. Sostenint-nos en la fe de Simó Pere i dels Dotze, elegirem resoltament seguir Jesús per esdevenir aquests testimonis de la Bona Nova que el món espera?